

Умния папагалъ!

Стопанина на една гостилница ималъ опитенъ папагалъ. Неговиятъ кафезъ висѣлъ надъ тезгяха. Въ такива дни, когато имало много работа, когато посѣтителитѣ се трупали на тезгяха и нетърпеливо чакали да имъ сипятъ ядене, папагала се радвалъ не по-малко отъ своя хазяинъ. Той познавалъ лицата на всички позтояни посѣтители, знаятъ, че нѣкои отъ тѣхъ ще ударятъ съ юмрукъ по масата и ще извикатъ: „Хайде, по скоро!“, а гостилничара ще имъ отговори съ неизмѣнитѣ си думи: „Не всички наведнажъ, господа; по редъ, моля Ви се!“ Папагалчето скоро научило наизустъ тѣзи думи, та когато се вдигалъ шумъ, то крѣщѣло вмѣсто господаря си . . . Единъ день папагала се изгубилъ. Той излѣзалъ изъ гостилницата, радвайки се, че може да си разпери на свобода крилата и да се поразходи. Другитѣ птици, на които перата били само черни или сиви, изгледвали очудено гиздавия му костюмъ, а нѣкои даже се присмивалъ на шаренитѣ му пера и ги скубѣли отъ тѣлото му съ жестока яростъ. Стариятъ гарванъ, който прѣминалъ наконтенъ съ своя черенъ рединготъ, плювналъ право на папагалчо, а слѣдъ това хврѣкналъ на върха на високата брѣза да съобщи новината на своитѣ домашни.

Стопанинътъ забѣлѣзалъ бѣгството на папагала и тръгналъ да го потърси. Той го намѣрилъ тъкмо на врѣме. Папагалчо билъ обржженъ отъ гарвани, които го кълвали, а той горкичкиятъ, даже не се бранѣлъ, а отъ цѣлото си гърло викалъ: „Не всички наведнажъ, господа! Поредъ, моля Ви се!!!“

Г. Витановъ.

